

ikke den faste Løn, der, som jeg nævnte, vilde være 1,400 Kr. Folketingets Finansudvalg mener, at Loven af 26de Marts 1870 om Embeds- og Bestillingsmænd er anvendelig her. Dette kan jeg paa ingen Maade erkende af den Grund, at disse Direktører ikke lønnes af Statskassen. Jeg bemærkede før, at jeg betragter det som en selvfølgelig Ting, at naar Staten giver en almindelig Lov om Embeds- og Bestillingsmænd, er det om dem, der lønnes af Statskassen. Men disse Mænd lønnes ikke af Statskassen. Der staar udtrykkelig i Loven af 18de Juni 1870, § 14, — Lov om den nuværende Statsanstalt for Livsforsikring — at Anstaltens Bestyrelse og Driftsudgifter afholdes af den selv; Anstalten har sin fuldstændig selvstændige Formue, med hvilken Statskassen ikke har det allerfjerneste at bestille. Denne kan ikke inddrage de Penge, som findes i Kassen; den kan overhovedet ikke tilegne sig dem, og den har heller ikke nogen Udgift af Anstalten. Den har en Garanti, som lykkeligvis kan ventes aldrig nogen Sinde at blive effektiv, men ud over det har Statskassen intet dermed at gøre. Nu siges det udtrykkelig af Ordføreren i det andet Ting om denne Fastsættelse af Løn, som Finansministeren selv har besluttet, nemlig Fastsættelsen lig Tantième: vi godkende det og samstemme i denne Regeringsmaade. Men nu vel, naar man samstemmer deri og siger, at det er godt, hvorfor saa skrive en Anmærkning? Saa er det jo ligegyldigt, om denne Anmærkning staar der. Naar man er enig, hvorfor skal man saa endelig forklare denne Enighed i en Anmærkning? Os kan det ikke skade; naar vi ogsaa ere enige i, at det er fuldkommen i sin Orden, at det, Ministeren har gjort, netop er fuldkommen rigtigt, saa er der ikke for os nogen som helst Anledning til at lægge Vægt derpaa.

Hvad den anden Anmærkning angaar, den, der følger lige efter, saa har den et ganske ejendommeligt negativt Indhold; den gaar kun ud paa, at saa længe Bestyrelsens nuværende Formand forbliver i Stillingen, skulle Bestemmelserne i Loven af 26de Marts 1870 ikke komme til Anvendelse paa ham. Det er en negativ Bestemmelse, der her tages, om, at den nævnte Lov ikke skal komme til Anvendelse paa ham. Ordføreren i det andet Ting har derom sagt, at hans Parti netop ønsker at tillægge Formanden for Statsanstalten for Livsforsikring den hele Gage, som han nu har. Det ønske vi ogsaa, det er jo ganske fortræffeligt, vi have akkurat

samme Mening, vi ønske det ogsaa, men selv om vi ikke ønskede det, vilde Formanden have en Ret, der var uomtvistelig, nemlig den Ret, som Loven af 1870 giver ham, derom kan der ikke være Spørgsmaal. — Men nu er der jo det herved, at Anmærkningen, som det synes, indeholder en Forudsætning. Det er muligt, at man har haft den Forudsætning med dette, at Loven af 1870 § 5 ikke skal komme til Anvendelse, at det indirekte skulde indeholde, at hvis der kom en anden Formand, skulde den komme til Anvendelse paa ham. Men slige Forudsætninger ere ikke bindende for nogen, de betyde aldeles intet. Lovenes Forudsætninger tillægges der nu til Dags af Domstolene ikke nogen Betydning; det, som gælder, det er Lovens Indhold, det er det, man har at rette sig efter. Og naar man spørger, hvad staar der her, hvad er det, det direkte gaar ud paa, saa er det ikke andet, end at denne Lov skal ikke komme til Anvendelse, og derom kunne vi jo være fuldstændig enige. Det er ganske vist en noget usædvanlig Udtalelse, der fremkom fra den ærede Ordfører i det andet Ting Sp. 2657, en Udtalelse, som navnlig i hans Mund har været mig lidt overraskende, da han er et saa særdeles skarpt Hoved. Han siger: „Naar det er vor Opfattelse, at denne Stilling efter Vedtagelsen af Loven af 7de April 1900 falder ind under Reglen i Lov af 26de Marts 1870 § 5, vilde jo Følgen af, at vi undlode at optage en saadan udtrykkelig Anmærkning paa Finansloven, blive den, at Formanden kun vilde faa Halvdelen af sin hidtidige Gage“ Det er ganske urigtigt, thi enten man siger det, man har sagt, eller ikke, saa vil Formanden faa den fulde Løn, derom er der ingen Tvivl, thi han har et lovbegrundet Krav paa at faa den. Jeg forstaar ikke, hvorfor den ærede Ordfører i det andet Ting har ment, at der skulde være nogen Nødvendighed for ham, fordi han har den Opfattelse, som han har, at fremkomme med den Affattelse af Anmærkningen, som her er sket.

Det er altsaa, hvad jeg vilde bemærke, om disse 4 Anmærkninger. Den egentlige, om jeg saa maa sige, kriminelle af dem, er den, som vedrører Justitsministeriet, men efter at den højtærede Justitsminister har sagt om den, at den er ganske uden praktisk Betydning, vil jeg for mit Vedkommende i dette Øjeblik kun tage ethvert Forbehold lige over for Anmærkningen selv og sige, at jeg vilde utvivlsomt ikke ret vel kunne forson mig med den,